

VELKÁ BRITÁNIE

Prestože se Julius Caesar vylodil v Británii roku 55 př. n. l., nebyla Británie dobyta Římem až do invaze Claudiovy v r. 43 n. l. Zhruba po čtyři století byl ostrov římskou provincí. Její severní hranice byly stabilizovány Hadriánovým valenem. Irsko nebylo součástí říše. V 5. století se římská říše na západě rozkládala, rozpadala a mizela. Británie, nechráněná legiemi, se stala kořistí tlup nájezdníků z Nizozemí a Skandinávie, Juttů, Anglů a Sasů a většina římské civilizace byla vytažena. V sedmém století vznikla heptarchie sedmi království: Northumbrie, Wessex, Mercie, Východní Anglie, Kent, Sussex a Essex. Na počátku 8. století se sloučila do tří větších říší: Northumbrie, Mercie a Wessex. Z těchto rivalů se stal r. 825 hegemonem Wessex. V 9. století však vzrostl dánský vliv, dánské osídlení se ustavilo ve většině severní a východní Anglie, ale jejich rozmach zastavil Alfréd Veliký z Wessexe (871–899). Jeho syn Edvard znova dobyl Danelaw (území okupované Dány), takže když se jeho syn Athelstan zmocnil zbytku dánského království, Northumbrie, mohl vyhlásit suverenitu nad celou Anglií.

